

אחרי גבו של שמיר ניסה אריאל שרון לנרות ברית עם דויד לוי צרחות בהיכל

ניסא מוסיקאלי השר אריאל שרון תופס את מקומו בין שרהאוצר יגאל כהן-אורגד וח"כ איתן ליבני, ב-

הג'ינג'י הוא נציגו המובהק של לוי ומטרת כואו היתה רצינית ביותר. רייסר, ראש אגף האירגון של התנועה, הוא שועל בחירות ותיק, תיק השיכון שיתפנה, תיק העם היהודי, או תיק האנרגיה, במיקרה שיצחק מודעי יעבור לשיכון ולא לחוץ, אין זה משנה.

שולחן-הנשיאות בכינוס מרכז חרות האחרון. שרון איחר לפתיחה ועובדה זו, כמו איחורו של סגן ראש-הממשלה, דויד לוי, עוררה גל של נחושים באולם.

יד לשלום שר-הביטחון, משה ארנס, מו" שיט יד לשלום לאחד הצירים שבא לברכו. לצידו ישבו שר-התחבורה, חיים קורפו, ושר-התיקשורת, מרדכי (מוסק'ה) ציפורי. גם הם שוחחו עם פעילים, עד שהכינוס נפתח רישמית על-ידי יושב-ראש המרכז, אברהם (אברשה) שכטרמן.

היה מתוח מאוד והבטיח שנאום-הכתולין של ראש הממשלה לא יעבור בשקט. אחרי ההפרעה הראשונה החל קלצ'ינסקי משתולל. יושבי השורה הראשונה ניסו להרגיעו. סגנית שרת החינוך, מרים גלורית-עסה, שישבה לצידו, ניסתה לפייס אותו, אך הוא נשאר בשלו. "שמיר, התפטר!" צרח איתן ליבני ירד מהבימה, ניגש אליו וניסה לדבר על ליבו. אך הצייר המשיך: "הביתה! הביתה!"

יושבי השורות הראשונות קפצו ממקומם. שלושה אחזו בו ומשכו אותו בכוח לצד האולם, ואחר-כך שלחו אותו במונית הביתה. קלצ'ינסקי לא הצליח לחולל מהומה כפי שקיווה. המחנות שבשמים הוא דיבר לא נתנו לו יד ולא מנעו את הרחקתו מהאולם. לוי ושרון הופיעו ותפסו את מקומותיהם על בימת-הנשיאות והזימו את השמועות שהם מחרימים, כל-אחד מסיבתו הוא, את הישיבה.

אם בישר קלצ'ינסקי בצעקותיו את הקשר שבין מחנה דויד לוי ואריאל שרון, הרי שמישהו אחר עשה את העבודה טוב ממנו.

ביום שלישי בצהריים בא ח"כ חרות, מיכה רייסר, ללישכתו של שרון. הח"כ

מהומה פרצה מייד. אך ניגש לראש-הממשלה, יצחק שמיר, לשאת את נאום-הבכורה שלו לפני כאי מרכז-חרות וכבר הוא נאלץ לשמוע מישפט שהקפיץ אותו: "אני קורא לחבר-מרכז, יצחק שמיר, להחזיר את המנדט שלו לראש-הממשלה מנחם בגין!"

באולמי העצמאות שבמצודת זאב, שם התקבצו יותר מאלף פעילים הושלך ריגוע הס. הכל ריכוז את מבטיהם בצועק.

היה זה הצייר, אנדריי קלצ'ינסקי, חבר המרכז, המוכר מפעילותו הציבורית נגד הנאצים ועוזריהם. בעבר הוא נמנה עם מחנה שמיר, אך מאז נטרקה כפניו הודלת במישר-יד החקלאות, שם עבד לצד מיכאל דקל, הוא נמצא באופוזיציה לראש-הממשלה.

זמן רק הוכר קלצ'ינסקי כתומכו העיוור של אריאל שרון. לכן, כאשר כיסאותיהם של דויד לוי ושרון נותרו מיותרים מעל בימת הנשיאות, בתחילת הערב, היו הנוכחים באולם בטוחים שקלצ'ינסקי נושא את נס המרד של מתנגדי שמיר.

קלצ'ינסקי, לכוש בחליפה בצבע כחול וכעניכה בהירה, תפס את מקומו בשורה הראשונה מול דוכן-הנאומים שעה וחצי לפני תחילת הכינוס. הוא

לפי חשבונו הוא ידע ששרון לא ייבחר למחרת לתפקיד ראש מחלקת העליה של ההסתדרות הציונית העולמית. רייסר הבין, שביום כינוס המרכז, יום אחרי המפלה בבנייני-האומה ירתח דמו של שרון, ורתחתה זו יש לנצל. הח"כ מראשון-לציון נוהג בדרך-כלל לבצע את עבודת השטח שלו כחשאיית. לא לחינם הוא זכה בתואר, "הממזר הג'ינג'י", הפעם היוזמה היתה בעיתוי הנכון ביותר.

יוזמה בעיתוי נכון

רייסר טען אחר-כך בפני חב"רים, שהפגישה התקיימה על דעת עצמו ורק למחרת, ביום רביעי הוא ריווח עליה לסגן ראש הממשלה. השומעים חייכו בנועם. הם החליטו שלא לקבל גירסה זו.

נציג מחנה לוי ידע ששרון, שור פצוע שנדקר בוירת הוועד הפועל הציוני, יפנה את קרניו לעבר מחנה שמיר, ומסיבה זו הוא התכונן היטב לשיחה.

העניין הראשון שבו מצאו רייסר ושרון שפה משותפת, היה איוש התיקים בממשלה. שרון מכיר בכך שלוי ראוי להיות שר-החוץ. הוא ידע שבכך הוא יעלה פריחה בגופו של ראש-הממשלה, שעושה כל מה שביכולתו למנוע מלוי את התיק. רייסר הסכים, כמובן, שלשרון מגיע תיק משמעותי בממשלה. אם יהיה זה

החוצה! קלצ'ינסקי מוצא מהאולם, אחרי ש-הבידיונים בו איפשרו לצלמים לצי-לם אותו כשהוא מוחזק בידיהם.

אחרי הכינוס להצגת בכורה בתיאטרון הבימה. שמיר כונה עליידי קלצ'ינסקי, דרדאסבא. כשם אחד מגיבורי הסינדרה הטלוויזיונית לילדים הדרדסים.

דרדאסבא השלישיה המובילה של הממ-שלה, יצחק שמיר, משה ארנס ויגאל כהן-אורגד, מסתודדים. כהן-אורגד מיהר